

та, увѣренъ съмь, тате, чи тя е благорасположена къмъ мене.

Грабо, самъ полегичка.

Много съмь задоволенъ чи ся научихъ такава една тайна. Това тъкмо искахъ да узная. (*высоко*) Е, сынокъ! Знаешъ ли сега какво трѣба да стане? Трѣба да видишь да ся отгървешъ отъ таз' любовь, и да престанешъ да тичашъ подиръ една дѣвойка, която съмь избралъ за себе си, и да ся оженишь подиръ малко съ оная, която съмь ти назначилъ.

Славчо.

Така ли ся подигравате съ мене, тате? — Добръ! Понеже работитѣ достигнаха до тука, казвамъ ви и азъ откровенно чи нѣма никакъ да ся оставя отъ любовьта си за Марія; чи зимамъ венчко предъ очи, чи ще ся боря противъ каквыто и да е мжчнотии, па да видимъ кой ще я земе най-послѣ. Ако имате вый въ ваша полза одобреніето на майка ѝ, имамъ и азъ други средства за моя защита.

Грабо.

Какво, обѣенико! Имашъ ты дързостьта да ходишь по диритѣ ми?

Славчо.

Вый ходите по моитѣ, азъ я обикнахъ по-напредъ.